

Arrest

nr. 153 681 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 oktober 2014 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Nadat was vastgesteld dat verzoeker voorheen reeds in Frankrijk verbleef verzocht verweerder op 13 november 2014, gelet op de bepalingen van artikel 18, § 1, b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt

ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) aan de Franse autoriteiten om verzoeker over te nemen.

1.3. Via een op 17 december 2014 gedateerd schrijven deelden de Franse autoriteiten verwerende partij mee het overnameverzoek van 13 november 2014 in te willigen op basis van artikel 12, § 4 van de verordening nr. 604/2013.

1.4. Verweerder nam op 14 januari 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [H]
voornaam: [J.A.]
[...]
nationaliteit: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 28.10.2014 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn op 13.01.1980 in "Mossoul".

Uit het Eurodacverslag van 28.10.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Nederland. Het zijn echter de Franse autoriteiten die op 17.12.2014 een verzoek tot overname hebben ingewilligd voor bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 04.11.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Nederland en dat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgewezen en hij werd overgedragen aan Frankrijk. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 11.09.2013 Irak per auto verlaten zou hebben richting Turkije. Daar zou betrokkene op 11.09.2013 zijn aangekomen en vanuit "Dijarbakir" het vliegtuig genomen hebben naar Istanbul in het bezit van zijn eigen paspoort met een Frans Schengenvisum en vervolgens via een transitvlucht vanuit Istanbul naar Frankrijk gereisd zijn waar hij op 12.09.2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk twee dagen zou zijn opgesloten en dat hem gevraagd werd of hij asiel wilde aanvragen maar dat hij dit weigerde omdat hij naar België wilde komen. Betrokkene verklaarde verder dat Frankrijk hem vervolgens per vliegtuig repatrieerde naar Turkije waar hij op 14.09.2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij na zijn aankomst in Turkije per vliegtuig naar Erbil (Irak) reisde waar hij op 15.09.2013 zou zijn aangekomen. Op 18.09.2013 zou betrokkene vervolgens opnieuw per vliegtuig en in het bezit van zijn eigen paspoort en een Frans Schengenvisum vanuit Erbil naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij op 18.09.2013 zou zijn aangekomen. Op 24.09.2013 zou betrokkene vanuit Oostenrijk per auto naar Nederland gereisd zijn waar hij op 25.09.2013 in Ter Apel zou zijn aangekomen en waar hij het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgewezen omdat hij in het bezit was van een Frans visum en dat hij gerepatrieerd zou worden naar Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens het opvangcentrum verliet en bij vrienden ging wonen en vervolgens op opnieuw asiel aanvroeg in Nederland maar vervolgens door de Nederlandse autoriteiten gerepatrieerd werd naar Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat hij op 21.10.2014 in Frankrijk zou zijn aangekomen en twee dagen later Frankrijk verliet omdat hij niet onmiddellijk een opvangplaats kreeg en hij er geen asiel aanvroeg en naar België vertrok op 24.10.2014. Op 28.10.2014 vroeg betrokkene vervolgens het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 28.10.2014 en de verklaringen van betrokkene werd op 06.11.2014 op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 28.10.2014 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18.1.d van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening) aan de Nederlandse

autoriteiten overgemaakt. De Nederlandse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 11.11.2014 dat Nederland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene aangezien de Nederlandse autoriteiten op 31.10.2013 een overnameverzoek voor betrokkene aan Frankrijk hebben overgemaakt en dit op 24.10.2013 door Frankrijk geaccepteerd werd en dat betrokkene op 21.10.2014 aan Frankrijk werd overgedragen. Rekening houdende met deze informatie werd op 13.11.2014 een terugnameverzoek overgemaakt aan de Franse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Franse autoriteiten willigden op 17.12.2014 dit verzoek tot overname in op basis van art. 12§4 van de Dublin-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verbleef heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Frankrijk, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet naar Nederland wil omdat Nederland zijn asielaanvraag niet wil behandelen omdat hij in Nederland zijn Franse visum toonde dat de smokkelaar voor hem geregeld had in Bagdad (DVZ, vraag 36) en dat hij niet naar Frankrijk wil omdat hij daar op straat moest wonen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid- Staat, dient te worden opgemerkt dat Frankrijk de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek. De door betrokkene aangehaalde redenen waarom hij niet naar Nederland wil worden dan ook niet in overweging genomen aangezien Frankrijk en niet Nederland de verantwoordelijke Lid-Staat is. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk, met name dat hij er op straat zou moeten wonen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaarde dat hij geen asiel wilde aanvragen in Frankrijk en dat hij Frankrijk verliet omdat hij niet onmiddellijk een opvangplaats kreeg. Aangaande deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk. Het feit dat betrokkene stelt dat hij geen asiel aanvraag in Frankrijk na zijn overdracht door Nederland, toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Het blijft de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen in Frankrijk nadat hij door de Nederlandse autoriteiten aan Frankrijk werd overgedragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet- asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermelde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Franse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van

minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Frankrijk, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten, kunnen da[n] ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Frankrijk. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse met betrekking tot de situatie in Frankrijk uit rapporten ("Dublin II Regulation National Report France" (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, "Dublin II Regulation National Report - France" European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Claire Salignat (Forum réfugiés-Cosi), "National Country Report FranceAIDA, 14.05.2014) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Frankrijk autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande Frankrijk van de autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin- III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat dit is omdat er een Jezidische gemeenschap in België is en dat hij daarom België verkiest en niet in Frankrijk wil blijven (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgens van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn gehoor op 04.11.2014 dat hij een oorinfectie heeft en bloed moet urineren (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij een oorinfectie heeft en dat hij bloed moet urineren, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn. In het administratief dossier zijn verder geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene zou

lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Frankrijk Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art. 10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten in Frankrijk.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Op 27 januari 2015 werd verzoeker overgebracht naar Frankrijk.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij op 27 januari 2015 werd teruggedleid naar de Franse grens, waardoor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en dus uit het rechtsverkeer is verdwenen en er kan worden aangenomen dat hij zijn asielrelaas reeds heeft uiteengezet aan de Franse asielinstanties.

3.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Verweerder kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde vaststelling impliceert evenwel niet dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf, waarin wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het standpunt van verweerder dat *“kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Franse asielinstanties”* is niet meer dan een veronderstelling en laat de Raad dus niet toe te concluderen dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van deze beslissing. De Raad merkt hierbij op dat verweerder in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat verzoeker voorheen steeds weigerde een asielaanvraag in Frankrijk in te dienen.

Artikel 29, derde lid van de verordening nr. 604/2013 luidt daarenboven als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ondanks het feit dat verzoeker naar Frankrijk werd gebracht, zijn juridische situatie nog kan wijzigen en nog kan leiden tot het door hem nagestreefde resultaat.

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

4.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en betoogt dat er sprake is van een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn synthesememorie:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

[...]

Verzoeker wenste om volgende redenen niet uitgewezen te worden aan Frankrijk:

- *De registratie van een asielaanvraag in Frankrijk kan enorm aanslepen (tot enkele maanden). Verzoeker stelt dat zijn gezinsleden gevaar lopen in Gaza en wil hen zo snel mogelijk laten overkomen. Als zijn asielaanvraag in Frankrijk moet behandeld worden, zullen zij zeer veel tijd verliezen.*
- *Daarnaast zijn de opvangmogelijkheden in Frankrijk erg beperkt.*
- *Er werd een soort van noodhulp in gang gezet, maar ook deze mogelijkheden tot opvang zijn uiterst beperkt.*

DVZ heeft geen onderzoek gevoerd of individuele garanties bekomen van Frankrijk.

Wat DVZ stelt gaat lijnrecht in tegen de informatie die de raadvrouw van verzoeker in haar bezit heeft en gecommuniceerd heeft aan de DVZ.

Als asielzoeker zal hij geconfronteerd worden met structureel tekort aan opvangplaatsen. Objectieve elementen zijn naar vorgebracht die erop wijzen dat er zeker een mogelijkheid bestaat dat verzoeker daar op straat zal belanden.

DVZ heeft zich niet de moeite getroost om na te gaan waar verzoeker terecht zal komen (welke prefectuur), om na te gaan of hij op die plaats in de noodopvang terecht zou kunnen, enz. De DVZ heeft geen enkele garantie proberen te bekomen van Frankrijk om te zorgen dat hij daar opgevangen zal worden. Ze hebben enkel verwezen naar algemene bronnen en dan zelfs nog de info van die bronnen foutief weergegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het EHRM, nr 29217/12 : voor het EHRM is de "mogelijkheid" geen opvang te krijgen voldoende, en die mogelijkheid bestaat in Franse context dus rust er een positieve verplichting op DVZ om op voorhand duidelijkheid te krijgen.

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt uiteengezet dat de Franse autoriteiten, gelet op de bepalingen van artikel 12, § 4 van de verordening nr. 604/2013, erkenden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Tevens wordt geduïd dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en dat asielaanvragen in Frankrijk worden behandeld volgens de standaarden die in het recht van de Europese Unie zijn voorzien. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat uit een recent rapport over Frankrijk blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan dat land de facto toegang hebben tot de asielprocedure en opvang krijgen. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor dat een motivering ontbreekt. De voorziene motivering is daarenboven pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker de motieven die de bestreden beslissing tot weigering van verblijf onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de registratie van een asielaanvraag een aantal maanden in beslag kan nemen en hij derhalve veel tijd dreigt te verliezen terwijl zijn gezinsleden in Gaza, met wie hij een hereniging in Europa nastreeft, gevaar lopen. Er dient echter te worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker ooit aangaf dat hij vreesde dat de registratie van asielaanvragen en Frankrijk enige tijd in beslag zou nemen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder hieraan meer aandacht had dienen te besteden. Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij familieleden in Gaza heeft en dat hij toen hij werd gehoord aangaf niet te weten waar zijn gezinsleden, met wie hij voorheen in Irak woonde, verbleven. Zijn relaas is ook niet in overeenstemming te brengen met het feit dat hij een visum aanvraag bij de Franse ambassade en dat hij toen hij in Frankrijk was geen asiel aanvraag. Indien het werkelijk de bedoeling van verzoeker was om zijn asielaanvraag snel te laten registreren om na een eventuele toekenning van een beschermingsstatus maatregelen te kunnen nemen ten voordele van zijn gezinsleden dan kan niet worden ingezien waarom hij niet onmiddellijk een aanvraag in Frankrijk indiende.

Daarnaast stelt verzoeker dat er in Frankrijk een structureel tekort is aan opvangplaatsen en de mogelijkheid bijgevolg bestaat dat hij geen gepaste opvang zal krijgen in dat land. Door te betogen dat het aantal plaatsen in de reguliere opvangcentra voor asielzoekers in Frankrijk niet volstaat om alle asielzoekers dadelijk in één van deze centra onder te brengen – een problematiek die ook in België en vele andere Europese landen bestaat – maakt hij evenwel niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat *“[u]it een analyse van [...] verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie...”* In de verslagen waarnaar zowel verweerder als verzoeker verwijzen wordt immers aangegeven dat asielzoekers, in afwachting van hun overbrenging naar een regulier opvangcentrum een beroep kunnen doen op allerhande vormen van noodopvang.

Er blijkt daarenboven niet dat verzoeker nog enig belang heeft dit onderdeel van zijn middel gelet op het feit dat hij reeds werd overgebracht naar Frankrijk en zijn advocaat ter terechtzitting niet aantoonde dat hij er niet werd toegelaten tot de asielprocedure en dat hij er geen passende opvang krijgt.

De bewering van verzoeker dat verweerder niet wist bij welke prefectuur in Frankrijk hij zou terecht komen mist voorts feitelijke grondslag. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt namelijk dat verweerder op de hoogte werd gesteld van het feit dat verzoeker zich in Frankrijk bij "*la préfecture du Nord*" moest aanmelden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn raadvrouw enig informatie omtrent zijn situatie aan verweerder meedeelde waarmee deze laatste geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder specifieke garanties vanwege de Franse overheid had dienen te vragen inzake zijn opvang in dat land. In de mate dat verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland), moet worden aangegeven dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verzoeker, een vijfendertig jaar oude man die reeds meermaals met het vliegtuig naar Europa reisde en dus blijkbaar over financiële middelen beschikt of kan beschikken, kan bezwaarlijk als een zeer kwetsbaar persoon worden beschouwd in de zin van voormeld arrest en er blijkt ook niet dat de situatie in Frankrijk vergelijkbaar is met deze in Italië.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 14 april 2015 werd ter kennis gebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK